

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/90/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114229203
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1114229203.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcu: N. G., X. XXX, X., zastúpeného: Mgr. Peter Hargaš, advokát, so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, IČO: 00 681 156, so sídlom Špitálska 4-6, 816 43 Bratislava, zastúpeného: Martin Pavle, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 36 860 450, so sídlom Pribinova 4, 811 09 Bratislava, o zaplatenie 40 719,81 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.12.2015, č.k. 4C/190/2014-476, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 40 719,81 eur a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 3 087,60 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Zamietajúci výrok vo veci samej právne odôvodnil § 269 ods.2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „Obchodný zákonník“), § 15 ods.1 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva, § 20 ods.2, § 8 ods.3, § 31 ods.1 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čl. 60 Nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 z 11.7.2006, čl. 13 bod 2 Nariadenia Komisie (ES) č. 1828/2006 z 8.12.2006, keď po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Z vykonaného dokazovania zistil, že Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny bola vyhlásená výzva na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok (ďalej „NFP“) v rámci operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia, prioritná os 1: podpora rastu zamestnanosti, opatrenie 1.2: podpora tvorby a udržania pracovných miest prostredníctvom zvýšenia adaptability pracovníkov, podnikov a podpory podnikania, rámcová aktivita 1.2.4: podpora tvorby nových pracovných miest vrátane podpory vytvárania nových pracovných miest v nových podnikoch a samozamestnania. Výzva bola zverejnená dňa 15.6.2009 s dátumom uzávierky 24.8.2009. Žalobca podal dňa 22.8.2009 u žalovaného žiadosť o nenávratný finančný príspevok s názvom projektu Podnik pôsobiaci v cestovnom ruchu na ceste k zvýšeniu konkurencieschopnosti, ktorej prílohou bol opis a rozpočet projektu. Žalovaný dňa 25.1.2010 vydal rozhodnutie o schválení žiadosti žalobcu o nenávratný finančný príspevok s výškou príspevku najviac 161 975 eur. Žalovaný ako poskytovateľ a riadiaci orgán pre OP ZaSI v zastúpení Sociálnou implementačnou agentúrou uzatvoril ako sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom dňa 10.5.2010 so žalobcom ako prijímateľom zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej „Zmluva o NFP“), ktorej predmetom bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi

poskytovateľom a prijímateľom pri poskytnutí nenávratného finančného príspevku na realizáciu aktivít projektu, ktorý je predmetom schválenej žiadosti o nenávratný finančný príspevok. Účelom zmluvy bolo spolufinancovanie schváleného projektu prijímateľa, a to poskytnutím nenávratného finančného príspevku z prostriedkov pre operačný systém Zamestnanosť a sociálna inklúzia, spolufinancovaný Európskym sociálnym fondom. Zmluva bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva a § 20 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a jej prílohou bol predmet podpory nenávratného finančného príspevku a všeobecné zmluvné podmienky (ďalej „VZP“) k zmluve o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Zmluvné strany uzatvorili dňa 25.6.2010 Dodatok č. 1 k zmluve, dňa 6.6.2011 Dodatok č. 2 k zmluve a dňa 27.6.2011 Dodatok č. 3 k zmluve. Počas realizácie projektu prijímateľa bol listom žalovaného zo dňa 27.1.2011 schválený predložený proces verejného obstarávania. V rámci zúčtovania žiadosti o platbu č. 1066515 boli žalovaným krátené výdavky v celkovej výške 62 021,75 eur. Žalovaný vykonal administratívnu kontrolu žiadosti o platbu žalobcu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, z ktorej vyhotovil záznam dňa 20.6.2014 obsahujúci zdôvodnenie krátenia výdavkov požadovaných žalobcom v žiadosti o platbu. Zo správy vládneho auditu č. A 467 K 2987 vyplynulo, že auditorská skupina odporúča auditovanej osobe (Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Fond sociálneho rozvoja, Sociálna implementačná agentúra a Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny) neuplatňovať limity oprávnenosti výdavkov stanovené aktualizáciami č. 8, 9 a 10 Usmernenia Riadiaceho orgánu č. N3/2007 (Metodické usmernenie k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007 - 2013) na výdavky uplatňované na základe zmlúv o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktoré nadobudli platnosť a účinnosť pred dňom nadobudnutia platnosti a účinnosti jednotlivých aktualizácií. Z Programového manuálu pre operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia vyplynulo, že podrobnejšie ustanovenia o oprávnených a neoprávnených výdavkoch sú stanovené riadiacim orgánom OP ZaSI osobitným metodickým usmernením RO k oprávnenosti výdavkov v aktuálnom platnom znení k dátumu vyhlásenia výzvy.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v danom prípade účastníci konania uzatvorili medzi sebou nepomenovanú zmluvu, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý nenávratný finančný príspevok na realizáciu aktivít projektu, ktorý bol predmetom schválenia žiadosti o nenávratný finančný príspevok, pričom projekt žalobcu bol spolufinancovaný Európskym sociálnym fondom. Právne vzťahy medzi stranami sa riadili nielen Obchodným zákonníkom, ale aj zákonom č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva a zákonom č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, v danom prípade išlo o poskytovanie verejných finančných prostriedkov, pričom žalovanému ako poskytovateľovi vznikla povinnosť kontroly efektívnosti a účelnosti použitia pomoci a podpory podľa Nariadenia rady (ES) č. 1083/2006 a Nariadenia Komisie (ES) č. 1828/2006 a zároveň v zmysle zmluvy ak by došlo k vyplateniu platby na základe nepravých alebo nesprávnych údajov, išlo by o porušenie finančnej disciplíny podľa zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách. Na základe uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že zmluvný vzťah medzi stranami má zmiešaný charakter, teda súkromnoprávnu aj verejnoprávnu povahu, v ktorom sa uplatňuje princíp subordinácie. Tomuto záveru potom zodpovedá aj právo žalovaného ako poskytovateľa nenávratného finančného príspevku rozhodovať o jeho oprávnenosti alebo neoprávnenosti, čo vyplýva zo všeobecných zmluvných podmienok, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku.

4. Podľa názoru súdu prvej inštancie, vychádzajúceho zo znenia čl. 16 bod 7.5 Všeobecných zmluvných podmienok, nárok na vyplatenie príslušnej platby mohol žalobcovi vzniknúť jednak iba v prípade podania úplnej a správnej žiadosti o platbu a až momentom schválenia súhrnnej žiadosti o platbu certifikačným orgánom. Nárok na vyplatenie príslušnej platby vznikol žalobcovi iba v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodol o oprávnenosti výdavkov projektu. Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že žalobca podal žiadosť o platbu, avšak nebolo preukázané, že došlo k jej schváleniu certifikačným orgánom v celej nárokovanej výške. Z uvedeného potom vyplýva, že podmienkou vzniku nároku na vyplatenie prostriedkov požadovaných v žiadosti o platbu bola nielen oprávnenosť výdavkov (čo by samostatne odôvodňovalo možnosť preskúmania oprávnenosti výdavkov súdom), ale aj schválenie žiadosti príslušným orgánom. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné žalobe vyhovieť, keď sa žalobca nemôže domáhať svojho nároku prostredníctvom žaloby na plnenie vzhľadom na skutočnosť, že nárok na plnenie mu nevznikol a vo veci preto ani nie je priestor na preskúmanie oprávnenosti výdavkov požadovaných v žiadosti o platbu. Z uvedeného dôvodu sa súd prvej inštancie ďalej bližšie nezaoberal dôkazmi súvisiacimi s preukázaním oprávnenosti/

neoprávnenosti výdavkov, nakoľko takéto dokazovanie považoval pre právne posúdenie veci za nadbytočné.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej „O.s.p.“) a plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 3 087,60 eur. Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej "vyhláška") vychádzal súd prvej inštancie z hodnoty sporu 40 719,81 eur a z odmeny za jeden úkon právnej služby á 506,21 eur. Trovy právneho zastúpenia priznal za 5 úkonov právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky), písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej - vyjadrenie zo dňa 19.10.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) a účasť na pojednávaní dňa 16.7.2015, 5.11.2015 a 17.12.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d/ vyhlášky), režijný paušál 5x 8,39 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + 20% DPH.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p., a to najmä, že žalobcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, konanie má inú vadu, ktorá ma mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, nepreskúmateľný a zmätočný. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je nevyhnutné posúdiť ako výlučne záväzkový - obchodnoprávny vzťah a striktne ho oddeliť od právneho vzťahu, ktorý vzniká medzi správnym orgánom a účastníkom správneho konania. Žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal a ani nepoukázal na žiadne právoplatné rozhodnutie správneho orgánu, ktoré by potvrdilo, že žalobca postupoval pri čerpaní NFP v rozpore s platnými právnymi predpismi. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že žalovaný bol v právnom vzťahu k žalobcovi na princípe subordinácie, keď takéto tvrdenie nie je v odôvodnení rozsudku ničím podložené. V rozhodnutí absentuje odôvodnenie charakteru administratívnej kontroly zo strany žalovaného a uvedenie predpisu, podľa ktorého mala byť takáto kontrola vykonaná. Žalobca konštatoval, že v priebehu konania uviedol a poukázal na bod 1. 1. 2. 6 Programového manuálu pre Operačný program podľa ktorého je zrejme, že administratívna kontrola obsahuje chybné závery. Rozhodnutie o schválení alebo neschválení platby nie je rozhodnutím správneho orgánu a v oblasti súkromného práva má pojem rozhodnutie úplne iný rozmer ako v oblasti verejného práva. Zmluva o NFP je uzatvorená podľa Obchodného zákonníka, ktorý má výlučne povahu súkromného práva. Ak by sa na rozhodnutie o schválení platby hľadelo ako na rozhodnutie správneho orgánu, tak bolo nutné uviesť, na základe akého právneho úkonu žalovaný konal. V prípade ak odvolací súd dospeje k záveru, že je nutné preukázať schválenie žiadosti o NFP certifikačným orgánom, bude nutné, aby bol rozsudok odôvodnený a bude v ňom nutné zodpovedať na otázky, na základe akého právneho predpisu certifikačný orgán vydá rozhodnutie o schválení alebo neschválení žiadosti o platbu, aké má mať náležitosti rozhodnutie certifikačného orgánu o schválení alebo neschválení žiadosti o platbu, či je certifikačný orgán účastníkom záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zo Zmluvy o NFP a či je oprávnený rozhodovať o žiadostiach o platbu. Žalobca konštatoval, že nemá vedomosť o tom, že by certifikačný orgán žiadosť o platbu schválil alebo neschválil, čiže nemá ako túto skutočnosť preukázať. Zákon a ani žiadne nariadenie ES neuvádza oprávnenie, resp. povinnosť schváliť žiadosť o platbu, čiže certifikačný orgán ani nemôže vydať takéto rozhodnutie a žalobca nemôže preukázať, že ku schváleniu žiadosti o platbu certifikačným orgánom vôbec prišlo. Skutočnosť schválenia / neschválenia certifikačným orgánom nebola zo strany žalovaného nikdy namietaná, tento počas konania nenamietol, že by výdavok mal byť schválený certifikačným orgánom a touto otázkou sa v priebehu konania súd prvej inštancie ani nezaoberal. Poukazujúc na § 118 ods. 2 O.s.p. žalobca skonštatoval, že súd nemôže svojvoľne vyhodnotiť, že určitá skutočnosť preukázaná bola alebo nebola, ak takúto skutočnosť žiadna zo strán nenamietala a súčasne v prípade, že súd takúto skutočnosť v konaní ani neskúmal. Súd žiadnym spôsobom účastníkov neoboznámil podľa § 118 ods. 2 O.s.p. so skutočnosťou, že nemá preukázané určité právne významné skutkové tvrdenie, t.j. schválenie žiadosti o platbu certifikačným orgánom. Pokiaľ súd počas konania neuviedie, že určité právne významné tvrdenie nemá preukázané, tak nemôže následne v rozsudku oprieť výrok v odôvodnení o niečo, čo nebolo predmetom

dokazovania. Po celý čas tvrdil, že žiadosť o platbu bola schválená konkludentne, čo dokazuje aj skutočnosť, že žalovaný vyplatil časť žiadaných prostriedkov (táto skutočnosť nebola medzi a stranami sporná), avšak svojvoľne znížil výšku platby, t.j. žiadosť o platbu schválil, ale následne vyplatil iba nižšiu sumu. Certifikačný orgán je úplne iný právny subjekt ako strany sporu, ktorého postavenie a oprávnenia sú uvedené v § 9 zákona o pomoci a podpore. Zmluva o NFP a ani žiadny právny predpis mu neukladajú povinnosť podať žiadosť o platbu certifikačnému orgánu, nemal dosah na komunikáciu medzi žalovaným a certifikačným orgánom, ktorý s ním nekomunikoval. Súd prvej inštancie nevykonal návrhy na doplnenie dokazovania, ktorý sa týkal návrhu žalobcu na predloženie žiadosti o platbu aj spolu so všetkými účtovnými a inými dokladmi, ktoré boli žalovanému predložené v čase podania žiadosti o platbu.

6. Odvolateľ ďalej v odvolaní konštatoval, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou týkajúcou sa žiadosti na posúdenie žalovaného nároku ako práva na náhradu škody, keďže žalovaný v rozpore so Zmluvou o NFP znížil jeho oprávnené výdavky a zaplatil žalobcovi iba uznanú časť žiadosti o platbu a takýmto konaním mu mohla vzniknúť priama škoda vo výške vyčíslenej v žalobe. Súd prvej inštancie takúto právnou argumentáciu odignoroval a žiadnym spôsobom sa k nej nevyjadril. V danom prípade nie je možné postupovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pretože v danej veci nejde o nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup. V tejto súvislosti žalobca žiadal, aby odvolací súd vec vrátil prvoinštančnému súdu a vyslovil, že tento súd je povinný posúdiť nárok žalobcu z pohľadu ustanovení o náhrade škody. Súd prvej inštancie v rozhodnutí žiadnym spôsobom neuviedol, prečo nemohol vyhodnotiť žiadosť o platbu ako ekvivalent faktúry a prečo nemohol vyhodnotiť niektoré ustanovenia Zmluvy o NFP ako neplatné. Vzhľadom na neurčitý termín plnenia uvedený v zmluve je nutné považovať žiadosť o platbu za výzvu žalobcu na plnenie, pričom žalovaný bol v takomto prípade povinný platiť bez zbytočného odkladu. Súd prvej inštancie nevenoval dostatočnú pozornosť zisťovaniu skutkového stavu, pretože inak by nemohol vydať rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto odvolacieho konania a bez akéhokoľvek zisťovania poukázať na niečo, čo žalovaný nenamietol a žalobca ani nemohol preukázať, pretože rozhodnutie certifikačného orgánu o schválení alebo neschválení žiadosti o platbu neexistuje. Na právny vzťah mal aplikovať výlučne ustanovenia Obchodného zákonníka a podľa tohto právneho predpisu rozhodnúť, čo neurobil a vec posúdil podľa nariadení ES a zákonov, ktoré sa na daný právny vzťah ani nevzťahujú. Súd prvej inštancie rovnako nevykonal navrhnuté dôkazy, ktoré vo veci mali preukázať, že žalobca konal v súlade so Zmluvou o NFP a vzniklo mu právo na plnenie podľa tejto zmluvy v žalovanom rozsahu. Žalobca v odvolaní žiadal, aby v prípade potvrdzujúceho výroku odvolací súd podľa § 238 O.s.p. pripustil možnosť podania dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, čo je potvrdené neprehľadnou právnou úpravou. Mal za nevyhnutné, aby vo veci mohol zaujať stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý môže s konečnou platnosťou dať odpoveď na otázku v akom postavení vystupuje štátny orgán v záväzkovom vzťahu v prípade, že má rozhodovať o nejakej skutočnosti podľa zmluvy, pokiaľ takéto oprávnenie štátnemu orgánu vyplýva výlučne zo zmluvy. Poukazujúc na nález Ústavného súdu SR, č.k. II. ÚS 78/03-29 zo dňa 9.9.2004, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2 MCdo 16/2012 zo dňa 26.6.2013 a vo vzťahu k zmluve zverejnenej v centrálnom registri zmlúv dňa 2.,4.2014 -M VSÚ (doloženej v prílohe odvolania) mal za to, že je nadbytočné, aby súd žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia z dôvodu, že v žiadnom rozsahu náhrada trov súdneho konania nebude použitá na účelné bránenie práv žalovaného. Odvolateľ žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal mu nárok na zaplatenie sumy uplatnenej v konaní, alternatívne, aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Poukazujúc na ust. bodu 1.3 Zmluvy o NPF zo dňa 10.5.2010, bodu 6.3, čl. 16 bod 4.17 Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o NPF konštatoval, že vzťah medzi stranami nie je čisto súkromnoprávnym vzťahom, nevzťahuje sa na neho výlučne Obchodný zákonník, ale má výrazné aspekty verejnoprávneho vzťahu. Z čl. 12, čl. 16 bod 4.17, 4.18 VZP vyplýva, že tvrdenia žalobcu o výlučne záväzkovom vzťahu medzi stranami sú nepravdivé a zavádzajúce. Uvedenie nesprávneho odkazu na VZP, keď súd prvej inštancie namiesto čl. 16 bod 4.15 uviedol čl. 16 bod 7.5 nemá vplyv na správnosť a odôvodnenie rozsudku, keďže oba články VZP majú rovnaký obsah. Žalovaný neschválil výdavky požadované žalobcom, a preto mu na ich vyplatenie nevznikol nárok. V konaní žalovaný riadne preukázal, že vykonal administratívnu kontrolu žiadosti o platbu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, dňa 20.6.2014 vyhotovil z tejto kontroly záznam, v ktorom ako oprávnený (schválený) výdavok bola určená suma vo výške 12 165,20 eur (t.j. suma vo výške 69 320,75 eur bola neoprávneným výdavkom. Na základe uvedeného je zrejme, že žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie výdavkov len vo výške 11 556,94

eur (95% z čiastky 12 165,20 eur), ktoré mu boli žalovaným aj uhradené. Žiadosť o platbu nebola schválená konkludentne, keď priamo zo žaloby vyplýva, že žalobca bol oboznámený so závermi z administratívnej kontroly žiadosti o platbu a e-mailom žalovaného zo dňa 24.6.2014 mu boli oznámené dôvody neuznania nárokovanej sumy. V prvoinštančnom konaní mal žalobca od podania žaloby možnosť predložiť akékoľvek listiny preukazujúce jeho nárok, v zmysle záverov z pojednávania zo dňa 5.11.2015 sa mal vyjadriť a predložiť ďalšie dôkazy. Žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody, keďže žalovaný neporušil povinnosť vyplývajúcu zo záväzkového vzťahu. Žalobca nesprávne kvalifikuje obsah právneho vzťahu medzi stranami založený Zmluvou o NFP, žiadosť o platbu nemá náležitosti faktúry v zmysle zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty a jej doručením sa len začína administratívna kontrola žiadosti o platbu, po ktorej uskutočnení žalovaný platbu schváli, neschváli, pozastaví alebo schváli vo výške zníženej o sumu neoprávnených výdavkov. Na zmluvný vzťah medzi stranami nie je možné aplikovať ust. zákona č. 292/2014 Z.z. o príspevku poskytovanom z európskych štrukturálnych a investičných fondov u dôvodu, že tento upravuje vzťahy pri poskytovaní príspevku v programovom období 2014 - 2020 a nevzťahuje sa na pomoc a podporu poskytovanú podľa osobitných predpisov. K odvolacím námietkam týkajúcim sa výroku o trovách konania žalovaný uviedol, že nedisponuje dostatočným množstvom pracovníkov majúcich právnické vzdelanie na zastupovanie vo všetkých kauzách žalovaného. Vo vzťahu k námietke v tejto časti poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2 MCdo/16/2012 a časti nálezu Ústavného súdu SR, č.k. IV. US 84/2014 konštatujúc, že žalobca udáva v odvolaní len tie skutočnosti a úryvky z rozhodnutí, ktoré sú výlučne jemu na prospech.

8. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení zo dňa 18.12.2016 konštatoval, že súkromnoprávny charakter Zmluvy o NFP vyplýva priamo z bodu 1.3 tejto zmluvy, ako aj priamo zo zákona č. 513/1991 Zb.. Žalovaný sa v rozpore s touto zmluvou a podpornou dokumentáciou rozhodol na Zmluvu o NFP aplikovať Usmernenie RO č. N3/2007 v nesprávnej aktualizácii. Žalovanému neupiera oprávnenosť vykonávania kontrol žiadostí o platbu, avšak ide len o zmluvné oprávnenie, kedy žalovaný nemôže jednostranne rozhodnúť o oprávnenosti, resp. neoprávnenosti výdavkov a súd nie je takýmto rozhodnutím viazaný. Žalovaný môže preskúmať oprávnenosť výdavkov, ale jeho závery podliehajú kontrole a prieskumu v súdnom konaní. Záznam z administratívnej kontroly nie je pre súd záväzný, navyše tento mu nebol nikdy predložený a nemožno ho považovať za prejav štátnej moci, ktorý by nebol preskúmateľný v súdnom konaní. Žalovaný v súdnom konaní vždy uvádzal, že nárok na platbu nevznikol iba z dôvodu, že ho sám žalovaný neschválil. Pokiaľ žalovaný v priebehu odvolacieho konania tvrdí, že nárok na platbu žalobcovi nevznikol z dôvodu, že Certifikačný orgán neschválil výdavky, tak ide o neskoré uplatnenie procesného práva a súd nemôže na takéto tvrdenie prihliadať. Rozhodnutie o schválení, resp. neschválení platby Certifikačným orgánom mu nikdy nebolo doručené, žalovaný a ani Certifikačný orgán ho nikdy neinformoval v akom rozsahu bola žiadosť o platbu schválená. Ak podľa tvrdenia žalovaného tu existuje rozhodnutie Certifikačného orgánu, tak sa súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho návrhom posúdiť uplatnený nárok ako právo na náhradu škody. Pokiaľ ide o záznam z administratívnej kontroly, na ktorý sa odvoláva žalovaný, tento bol vyhotovený iba pre interné potreby. Žalovaný v tejto súvislosti neuniesol dôkazné bremeno a nepredložil žiadne rozhodnutie, ktoré by schvaľovalo alebo neschvaľovalo akúkoľvek žiadosť o platbu. Žalovaným predložený e-mail nebol v súdnom konaní predložený a tento ani nepreukazuje, že by bol žalobca oboznámený so závermi administratívnej kontroly. Podľa názoru žalobcu, na daný právny vzťah sa musia subsidiárne aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka určujúce lehotu splatnosti, a teda aj právo jednej zmluvnej strany úspešne uplatniť svoje práva na súde. V zmluvnom vzťahu nemôže jedna strana (žalovaný) viazať svoje plnenie na podmienku, ktorá závisí výlučne od jej vôle, keďže v takom prípade by bolo zbytočné, aby bola podpísaná akákoľvek zmluva. Argumentácii žalobcu týkajúcej sa náhrady trov právneho zastúpenia označil žalobca za zbytočnú. Žalovaný je oslobodený od súdnych poplatkov čo nenasvedčuje tomu, že medzi stranami je možné aplikovať rovnaké zásady v rámci priznávania náhrady trov súdneho konania. Žalobca konštatoval, že žalovaný nemusel byť zastúpený advokátom, pretože disponuje množstvom pracovníkov s požadovanou kvalifikáciou na vedenie súdneho konania.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 2.5.2018 uviedol, že tvrdenia žalobcu o tom, že Zmluva o NFP má súkromnoprávny charakter a ktorý odmieta akúkoľvek jej verejnoprávny charakter, je nesprávny. Rovnako za nesprávne, svojvoľné a ignorujúce zmluvné dojednania označil tvrdenie žalobcu o tom, že ak by žalovaný aplikoval Usmernenie N3/2007 v inej aktualizácii, tak by nepochybne vyplatil finančné prostriedky. Žalovaný postupoval v zmysle Zmluvy o NFP podľa ktorej poskytovateľ (žalovaný) poskytne prijímateľovi (žalobcovi) nenávratný finančný príspevok do výšky (nie vo výške) 161 975 eur, čo predstavuje 95% z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít Projektu uvedených v bode 3.1.

písm. b/ čl. 3 zmluvy .Uvedená čiastka je maximálna možná suma NFP, avšak nie je to suma, ktorá musí byť prijímateľovi vyplatená, resp. na ktorú mu vznikol nárok. Aj keď Zmluva o NFP predstavuje zložitý systém právnych vzťahov , neospravedlňuje to jej účastníkov z neznalosti obsahu z nej vyplývajúcich záväzkov. Ak by sa žalobca dôkladne so Zmluvou o NFP vrátane jej príloh a dokumentácie upravujúcej daný právny vzťah oboznámil, bolo by mu známe najmä, že môže dôjsť ku kráteniu výdavkov podľa Usmernenia N3/2007 v znení neskorších aktualizácií a že nárok na NFP vzniká až v momente schválenia oprávnenosti výdavkov podľa čl. 16 bod 4.15 VZP. Uzatvorenie Zmluvy o NFP bolo výlučne prejavom vôle žalobcu, ktorého nikto nenútil zmluvu podpísať.

10. Žalobca v následnom písomnom podaní zo dňa 16.5.2018 konštatoval nesprávnosť zdôvodnenia zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o NFP žalovaným. Pokiaľ bol žalovaný názoru, že prišlo k porušeniu finančnej disciplíny, tak mohol vec postúpiť na Úrad vládneho auditu. Ustanovenia zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách sa podľa žalobcu na neho nevzťahuje a to napriek tomu, že je uvedený v Zmluve o NFP, žalovaný ani na jednom mieste nedokázal relevantne zdôvodniť použitie uvedených verejnoprávných predpisov na Zmluvu o NFP, v celom súdnom konaní neuviedol, podľa ktorého právneho predpisu vykonal kontrolu a vôbec nepreukázal, že by kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom (oznámenie o začatí kontroly, predloženie poverenia na výkon kontroly, vyhotovenie protokolu, prerokovanie protokolu, začatie správneho konania). Žalovaný síce tvrdí, že zo zákona mal vykonať kontrolu, ale nikde neuviedol, že k výkonu kontroly v zmysle právnych predpisov aj prišlo, t.j. žalovaný nikdy nevykonal kontrolu v postavení orgánu verejnej moci, ale kontrolu vykonal iba ako oprávnenie zmluvnej strany, ktoré nemá žiadne hmotnoprávne alebo procesnoprávne účinky. Súd prvej inštancie bol povinný takúto kontrolu posúdiť, čo neurobil, neskúmal oprávnenosť výdavkov, odmietol sa zaoberať posúdením zmluvných vzťahov a navyše uviedol, že nie je oprávnený skúmať takýto postup (odmietnutie spravodlivosti). V konaní žalobca predložil výpis z ITMS, z ktorého vyplýva, že platby boli zo strany žalovaného schválené a žalovaný sa bez odôvodnenia rozhodol vyplatiť nižšiu sumu. Žalovaný sa vo vyjadrení z 2.5.2018 nevysporiadal s nespochybniteľným znením programového manuálu, ktorý bol predložený na prvom pojednávaní dňa 16.7.2015 (zápisnica) a v ktorom sa vyslovene uvádza: „...podrobnejšie ustanovenia o oprávnených a neoprávnených výdavkoch sú stanovené metodickým usmernením v aktuálnom platnom znení k dátumu vyhlásenia výzvy.“, nie k dátumu vzniku výdavku. Žalobca k zneniu Zmluvy o NFP uviedol, že išlo o vzor používaný pre rôzne situácie a názor žalovaného prezentovaný ohľadom dovetku je absolútne irelevantný. Podľa názoru žalobcu bol žalovaný povinný „rozhodnúť“ (vyplatiť) finančné prostriedky v súlade s podpornou dokumentáciou, čo nespravil. K bodu 6 vyjadrenia žalovaného zo dňa 2.5.2018 žalobca uviedol, že záver prezentovaný žalovaným nevyplýva z emailu a je nepodstatný, či tento email bol alebo nebol doručený žalobcovi. Žalobca mal pri podpise zmluvy za to, že ak si splní všetky svoje záväzky vyplývajúce mu zo Zmluvy o NFP, tak mu žalovaný vyplatí všetko, na čo sa v zmluve riadne zaviazal, a to aj s ohľadom na programový manuál. Tieto peniaze si nenechal, všetky musel zaplatiť svojim dodávateľom a napriek tomu sa žalovaný rozhodol, že mu časť nevyplatí. Žalovaný uviedol, že krátil finančné prostriedky na základe usmernenia RO č. N3/2007, avšak ku kráteniu pristúpil v nesprávnej aktualizácii. Žalobca v konaní poukázal na usmernenie v inej aktualizácii a zdôvodnil použitie tohto usmernenia, podľa ktorého sa mali výdavky posudzovať, avšak týmto sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Žalobca s poukazom na § 266 ods.4 Obchodného zákonníka konštatoval, že žalovaný si svojvoľne vyložil bod 5.32 Zmluvy o NFP, pričom jeho interpretácia je v priamom rozpore s programovým manuálom a skutočnosťou, že na právny vzťah sa má aplikovať usmernenie k dátumu vyhlásenia výzvy, čo je aj v súlade s výkladom uvedeného zmluvného znenia. Žalobca vo vyjadrení napokon uviedol, že žiada zaviazat žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy v plnom rozsahu z dôvodu, že žalovaný konal svojvoľne a v rozpore so Zmluvou o NFP.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo odvolaním možné napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ to nevylučoval zákon (§ 201 v spojení s § 202 O.s.p.). Odvolanie bolo prípustné proti rozhodnutiu len z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 O.s.p.. Odvolanie žalobcu vyvolalo v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 C.s.p.) - odvolaním napadnuté rozhodnutie bolo preto možné podrobiť meritórnemu odvolaciemu prieskumu. Odvolací súd

ďalej konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodoval po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a prihliadajúc na procesnú úpravu platnú v čase vydania napadnutého rozhodnutia (t.j. ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku).

13. Ako prvoradá konštatuje, že v odvolacom konaní po zistení o zániku živnostenského oprávnenia žalobcu (fyzickej osoby - podnikateľa) ku dňu 1.10.2017 zisteného z údajov v Živnostenskom registri, pokračoval v konaní so žalobcom ako fyzickou osobou, keďže zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby -podnikateľa, tento nestráca procesnú subjektivitu v zmysle § 61 C.s.p. Zánik živnostenského oprávnenia sa na označení fyzickej osoby -podnikateľa prejaví len vypustením dodatku k jeho menu a priezvisku, ktorý vyjadroval druh jeho podnikania, čo ale nemá vplyv na jeho jednoznačnú identifikáciu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 377/98).

14. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi vzťahujúcimi sa k odvolaním napadnutého rozsudku prvoinstančného súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 40 719,81 eur (§ 387 ods.2 C.s.p.).

15. Pre doplnenie rozhodnutia a v záujme vyporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami odvolací súd uvádza nasledovné.

16. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Pri zohľadnení obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkam žalobcu o nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku treba konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia uvedeným požiadavkám vyhovuje, keď je z neho možné zistiť, ktoré skutočnosti považoval súd prvej inštancie za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, odôvodnenie rozsudku je dostatočné a nie je ho možné považovať za arbitrárne či nepreskúmateľné.

17. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namieta s poukazom na ust. § 118 ods.2 O.s.p. prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k otázke schválenia, resp. neschválenia žiadosti o platbu certifikačným orgánom, odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že cieľom § 118 ods.2 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016, bolo zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany sporu už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom bolo zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažoval za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré boli - podľa názoru súdu - buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Uvedené ustanovenie nezakotvovalo povinnosť súdu oboznámiť strany sporu s jeho predbežným právnym názorom na vec. Citované ustanovenie upravovalo len postup súdu pri vedení pojednávania a týkalo sa skutkových

okolností, resp. potreby ďalšieho dokazovania a jeho zamerania (vid' napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 1376/2015). V danej veci z obsahu zápisnice z pojednávania súdu prvej inštancie nariadeného na deň 16.7.2015 nevyplýva, že súd prvej inštancie postupoval po otvorení pojednávania v súlade s ust. § 18 ods. 2 O.s.p.. Jeho postupom pri vedení pojednávania však nemohlo dôjsť k procesnej vade konania uvedenej v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016 a táto vada v jeho procesnom postupe nemala ani za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

18. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. v znení účinnom do 30.6.2016 (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 O. s. p.. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 133 až § 135 O. s. p. alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

19. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie v danej veci nepochybne vyplýva (a s týmito skutkovými závermi sa odvolací súd stotožňuje), že Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR bola vyhlásená výzva na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok v rámci operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia, prioritná os 1: podpora rastu zamestnanosti, opatrenie 1.2: podpora tvorby a udržania pracovných miest prostredníctvom zvýšenia adaptability pracovníkov, podnikov a podpory podnikania, rámcová aktivita 1.2.4: podpora tvorby nových pracovných miest vrátane podpory vytvárania nových pracovných miest v nových podnikoch a samozamestnania, ktorá bola zverejnená dňa 15.6.2009 s dátumom uzávierky 24.8.2009. Žalobca podal dňa 22.8.2009 u žalovaného žiadosť o NFP s názvom projektu Podnik pôsiaci v cestovnom ruchu na ceste k zvýšeniu konkurencieschopnosti, ktorej prílohou bol opis a rozpočet projektu. Žalovaný dňa 25.1.2010 vydal rozhodnutie o schválení žiadosti žalobcu o NFP s výškou príspevku najviac 161 975 eur. Žalovaný ako poskytovateľ a riadiaci orgán pre OP ZaSI v zastúpení Sociálnou implementačnou agentúrou uzatvoril ako sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom dňa 10.5.2010 so žalobcom ako prijímateľom Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej „Zmluva o NFP“), ktorej predmetom bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi poskytovateľom a prijímateľom pri poskytnutí NFP na realizáciu aktivít projektu, ktorý je predmetom schválenej žiadosti o nenávratný finančný príspevok, a to spolufinancovanie schváleného projektu prijímateľa s poskytnutím NFP z prostriedkov pre operačný systém Zamestnanosť a sociálna inklúzia, spolufinancovaný Európskym sociálnym fondom. Zmluva bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva a § 20 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a jej prílohou bol predmet podpory nenávratného finančného príspevku a VZP k Zmluve o NFP. Zmluvné strany uzatvorili k Zmluve o NFP dňa 25.6.2010 Dodatok č. 1, dňa 6.6.2011 Dodatok č. 2 a dňa 27.6.2011 Dodatok č. 3. Počas realizácie projektu prijímateľa bol listom žalovaného zo dňa 27.1.2011 schválený predložený proces verejného obstarávania. V rámci zúčtovania žiadosti o platbu č. 1066515 boli žalovaným krátené výdavky v celkovej výške 62 021,75 eur. Žalovaný vykonal administratívnu kontrolu žiadosti o platbu žalobcu č. XXXXXXXXXXXXXXX, z ktorej vyhotovil záznam dňa 20.6.2014 obsahujúci zdôvodnenie

krátenia výdavkov požadovaných žalobcom v žiadosti o platbu. Zo správy vládneho auditu č. A 467 K 2987 vyplynulo, že auditorská skupina odporúča auditovanej osobe (Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Fond sociálneho rozvoja, Sociálna implementačná agentúra a Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny) neuplatňovať limity oprávnenosti výdavkov stanovené aktualizáciami č. 8, 9 a 10 Usmernenia Riadiaceho orgánu č. N3/2007 (Metodické usmernenie k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007 - 2013) na výdavky uplatňované na základe zmlúv o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktoré nadobudli platnosť a účinnosť pred dňom nadobudnutia platnosti a účinnosti jednotlivých aktualizácií. Z Programového manuálu pre operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia vyplynulo, že podrobnejšie ustanovenia o oprávnených a neoprávnených výdavkoch sú stanovené riadiacim orgánom OP ZaSI osobitným metodickým usmernením RO k oprávnenosti výdavkov v aktuálnom platnom znení k dátumu vyhlásenia výzvy.

20. Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods.2 písm. c/ O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016) odvolací súd poznamenáva, že k procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. I O.s.p.) - rozhodnutie súdu o nevykonaní dokazovania navrhnutého stranou však musí byť v odôvodnení odôvodnené tak, aby nejavilo známky svojvôle súdu. V prejednávanom prípade súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí rozhodnutie o nevykonaní dokazovania navrhnutého žalobcom (dôkazy súvisiace s preukazovaním oprávnenosti/ neoprávnenosti výdavkov požadovaných žalobcom v žiadosti o platbu) riadne odôvodnil a jeho postup bol v tomto smere v súlade s procesnými ustanoveniami (§ 120 a nasl. O.s.p.).

21. K námietke odvolateľa, že rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. v znení účinnom do 30.6.2016) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

22. V konaní bolo sporné neuznanie uplatnených výdavkov ako oprávnených prijímateľovi (žalobcovi) poskytovateľom (žalovaným), ktoré žalovaný žalobcovi neuhradil v celom požadovanom rozsahu. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením Zmluvy o NFP uzavretej medzi stranami súdom prvej inštancie ako nepomenovanej zmluvy uzavretej podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka. V prípade nepomenovanej zmluvy platí, že obsah vzniknutého právneho vzťahu sa riadi zmluvou a aj ustanoveniami Obchodného zákonníka ako lex specialis a v prejednávanom prípade aj predpismi verejného práva, upravujúcimi režim nakladania so štátnymi finančnými prostriedkami. Odvolací súd dopĺňa, že existencia verejnoprávnych prvkov vyplýva zo samotného názvu zmluvy a formulácie jej preambuly, v ktorej sa výslovne uvádza, že zmluva sa uzatvára aj s odkazom na ustanovenia noriem verejného práva (§ 15 ods. zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva, § 20 ods.2 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy). Súčasne v bode 2.3 Zmluvy o NFP sa poskytovateľ zaväzuje, že na základe zmluvy poskytne NFP prijímateľovi v súlade so všetkými dokumentmi, na ktoré zmluva odkazuje a s platnými a účinnými všeobecne záväznými právnymi predpismi Slovenskej republiky a právnymi aktami Európskeho spoločenstva. Z uvedeného je treba vyvodiť, že i napriek tomu, že medzi stranami sa jedná o záväzkový vzťah, postavenie účastníkov zmluvy nie je rovnocenné, nakoľko pri uzatváraní zmluvy prijímateľ NFP nemá možnosť meniť jej náležitosti a podmienky, keďže ich obsah je determinovaný právnymi normami Európskeho spoločenstva a na ne nadväzujúcimi vnútroštátnymi predpismi o poskytovaní príspevkov z fondov EÚ a štátnych prostriedkov. Zmluvná voľnosť prijímateľa príspevku spočíva len v možnosti tieto podmienky akceptovať alebo zmluvu neuzatvoriť. Je tomu tak preto, lebo predmetom zmluvy je poskytovanie verejných prostriedkov na vopred stanovený účel, bez adekvátnej protihodnoty od prijímateľa, nakladanie s ktorými podlieha kontrolnému mechanizmu štátnych orgánov. S poukazom na uvedené preto odvolacie námietky odvolateľa o tom, že medzi stranami uzavretá

Zmluva o NFP má výlučne súkromnoprávny charakter a v zmluvnom vzťahu absentuje akýkoľvek verejnoprávny charakter, posúdil ako nemajúce právnu oporu.

23. Za správne posúdil i právne závery súdu prvej inštancie o tom, že nárok na vyplatenie príslušnej platby mohol žalobcovi vzniknúť iba v prípade podania úplnej a správnej žiadosti o platbu až momentom schválenia súhrnnej žiadosti o platbu certifikačným orgánom a iba v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodol o oprávnenosti výdavkov projektu. Pokiaľ odvolateľ namieta, že súd prvej inštancie v rozhodnutí nesprávne uviedol odkaz na čl. 16 bod 7.5 VZP namiesto čl. 16 bod 4.15 VZP je treba konštatovať, že oba citované články VZP majú rovnaký obsah a ak súd prvej inštancie uviedol v rozhodnutí len jeden z nich, uvedené nemá za následok vadu v právnom posúdení veci majúcu vplyv na vecnú a právnu správnosť prijatých záverov. Samotné schválenie žiadosti o NFP nezakladá nárok na 95% priznaného NFP, nakoľko zmluvné podmienky nárok prijímateľa na úhradu výdavkov podmieňuje oprávnením poskytovateľa preskúmať a rozhodnúť, v akom rozsahu platbu schváli. Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že za situácie, kedy bolo v konaní preukázané, že nárok tvoriaci predmet konania nebol schválený certifikačným orgánom ako oprávnený výdavok, žalobca sa nemôže s úspechom domáhať svojho práva prostredníctvom žaloby na plnenie vzhľadom na skutočnosť, že nárok na plnenie mu nevznikol a vo veci preto nie je ani priestor na žalobcom namietané preskúmanie oprávnenosti výdavkov požadovaných v žiadosti o platbu (žalovaným neschváleným ako oprávnený výdavok). Na základe uvedeného nie je možné postup súdu prvej inštancie a ním prijatú úvahu posúdiť ako odmietnutie spravodlivosti.

24. K námietkam odvolateľa o absencii posúdenia nároku uplatneného v konaní ako nároku na náhradu škody je treba uviesť, že žalobca v podanej žalobe skutkovo a i právne odôvodnil uplatnený nárok ako plnenie prináležiace mu podľa bodu 3.1 písm. c Zmluvy o NFP. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistené skutkové okolnosti prejednávanej veci podriadil pod príslušnú hmotnoprávnu úpravu, keď stranou sporu uvádzanou právnou kvalifikáciou nie je viazaný. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v priebehu konania v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 20.11.2015 tomuto „navrhol, aby uplatnený nárok na plnenie vyhodnotil ako právo na náhradu škody v zmysle § 373 Obchodného zákonníka alebo ako právo na plnenie vyplývajúce mu zo záväzkového vzťahu,..“ Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v ktorom sa súd prvej inštancie nezaoberal navrhnutou (ďalšou) právnou kvalifikáciou uplatneného peňažného nároku žalobcom je možné vyvodiť jeho záver o tom, že vykonaným dokazovaním zistené skutkové okolnosti prejednávanej veci, nie je možné podriaďiť pod právny režim náhrady škody podľa § 373 Obchodného zákonníka. Vychádzajúc z dôvodov uvedených v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozhodnutia o vecnej a právnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, je i odvolací súd toho názoru, že skutkové okolnosti prejednávanej veci zistené súdom prvej inštancie, neodôvodňujú nárok uplatnený žalobcom v tomto konaní právne kvalifikovať ako nárok na náhradu škody podľa § 373 Obchodného zákonníka (pri z vykonaného dokazovania nevplyvajúcom splnení zákonných podmienok tvrdeného zodpovednostného vzťahu).

25. K listinným dôkazom doloženým v priebehu odvolacieho konania žalovaným - písomnosti Systém riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007-2013 verzia 4.8., e-mailu zo dňa 24.6.2014 a Príručke pre prijímateľa DOP XXXX-M. vydané v júli 2010 Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Sociálnou implementačnou agentúrou odvolací súd pri rozhodovaní neprihliadal, keď žalovaný pri ich predložení netvrdil a nepreukázal splnenie podmienok uvedených v § 366 C.s.p. .

26. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa výroku o náhrade trov konania, namietajúceho účelnosť nákladov trov právneho zastúpenia žalovaného, disponujúceho zamestnancami s právnickým vzdelaním, tieto odvolací súd nepovažuje za dôvodné. Poukazuje na to, že za účelne vynaložené trovy konania podľa § 142 ods.1 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016, možno pokladať iba také, ktoré museli byť procesnou stranou nevyhnutne vynaložené na to, aby mohla riadne obhajovať svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na príslušnom súde. Trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva na súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne. V danej veci (s prihliadnutím na predmet konania, náročnosť právneho posúdenia nároku, okolnosť, že žalovaný neinicioval súdne konanie) však zo strany žalovaného o prípad zneužitia práva na zastúpenie advokátom nešlo a námietky odvolateľa popierajú účel náhrady trov konania, ktorým

je kompenzácia výdavkov účastníka konania, ktoré musel vynaložiť na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva (nález Ústavného súdu SR z 15. októbra 2014, sp. zn. III. ÚS 457/2014-27, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. IV. ÚS 84/2014-31).

27. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.2 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

28. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).